

D.B.: Cum să mărturisim credința și să atragem tinerii la biserică fără să ne fie rușine?

Păi e o vorbă care spune: „Dacă ți-e rușine de Dumnezeu și Dumnezeu Se rușinează de tine”.

Pr. C.N.: Cam așa, și apoi mai e o treabă: încercați să nu trageți de oameni, asta e important. Oamenii au nevoie să înțeleagă. Explicați! Le spun părinților la toate orele de formare pe care le petrecem împreună: explicați oamenilor, spuneți-le cine este Hristos, cine locuiește în zidirea aceea pe care ei o bodogăne și n-o înțeleg aproape deloc, și fiți oameni. Noi nu suntem sfinți – slavă Domnului! –, că dacă eram sfinți, eram pictați pe pereți, nu ne vedeam în seara asta aici. Fiți oameni, încercați să le spuneți celorlalți cât de importantă vă e credința, fără a vă bate cu cărămida în piept prea mult pentru asta.

Știți că există o poveste care mie mi-a plăcut foarte mult. Se spune că erau trei zidari la un moment dat într-o berărie, pardon, într-un loc foarte de „respiro”, după ce au muncit toată ziua, și unul dintre el este întrebat: „Bună ziua, ce doriți?”; el zice „Dați-mi o bere”; „Dar dumneavoastră ce lucrați?”; „Ah, eu sparg niște pietre, sunt obosit”. Vine, se așază al doilea, mai destins un pic decât primul; este întrebat la rândul lui: „Dumneata ce faci aici?”; „Eu sparg pietre pentru un zid”; și apare al treilea, destins, ia berea, ciocnește cu ăla bucuros. „Ăsta e coleg cu voi?”; „Da”; „E cam destins”; „Eh..., așa e el”. Și îl întreabă pe al treilea: „Dumneata ce muncești?”; „Eu sparg pietre ca să zidesc un zid la o catedrală”. Învățați care e finalitatea lucrului pe care îl faceți, învățați că dincolo de cuvintele noastre e Biserica, că suntem ai lui Hristos, nu doar prin Botez și Mirungere, ci și prin prietenia Lui cu noi. Chiar Îi pasă și e lângă noi acolo – uneori colegul nostru de bancă, alteori cel cu care frângem sandwichul când nu-l avem, cu care reușim la examenele pe care le picăm. Toată lumea crede că cel mai important examen

din viață e cel pe care îl iei, când de fapt cel mai important examen din viață este Hristos: să știi unde este, asta e important.

D.B.: Am observat pe rețelele de socializare că e la modă să dai *share* la tot felul de cartonașe pe care scrie „Osho” sau „nu știu cum”, și vorbeam cu niște cunoștințe... Da, dar stai puțin, chestia asta a spus-o și Hristos; deschizi Biblia, te duci la biserică; „Da, dar nu e *cool*”, deci cum să facem ca să fie cool, să cităm din Biblie?

Pr. C.N.: E foarte simplu: încercați să nu transformați Biblia în aparat de decapitare a celorlalți. Oferiți-le șansa de a citi cum este Ea, nu ce credem noi despre Ea că este. Pentru mine, exercițiile cele mai frumoase le fac cu copiii care vin în catedrala de la noi de la Sibiu, o să vedeți la anul, cei care n-ați văzut-o deja, care au venit la „Școala Altfel”; toți copiii vor să facă 300 de zile pe an „școala altfel”, 60 de zile vacanță și 5 zile școală de-aialaltă. O să și spunem „școală de-aialaltă” și „școala altfel”. Și veneau la prânz la „școala altfel”. Am scos iconostasul –

un mic loc de închinare în mijlocul catedralei –, l-am dat deoparte și stăteam turcește și mâncam sandvișurile în mijlocul catedralei. Eiiiiii! Dezastru! Câteva cuvicioase și supracuvioase și megacuvioase foarte disperate. Copiii, în schimb mâncau sandvișuri și împreună învățam „Tatăl nostru”, deoarece în ciuda faptului că avem ore de religie la școală, uneori uităm să-i învățăm pe copii să treacă prin „Tatăl nostru”, să nu rămână acolo. Când am plecat de acolo, unul dintre copii – un grăsuț așa, mâncase bine – era singurul cu trei sandvișuri și două prescuri, i le-am numărat, a dat cinciul cu popa și zice: „Mai vin la biserica asta, e altfel!”. Trebuie să le spunem copiilor că spațiul bisericii nu este interzis mâncării sandvișului și băutului de suc, dar e un timp pentru mâncatul sandvișului și unul pentru mâncatul de Împărtășanie, un timp pentru a te juca și respira liber și un timp pentru a sta cu ceilalți împreună. Nu există o soluție, o rețetă pentru a-i ține pe oameni alături. Este o vocație pe care vreau să v-o cultivați. Învățați să întindeți mâna corect și la timp celor care au

nevoie de ea și să nu fiți ca în povestea aia: o doamnă venea de la piață, săraca, cu două sacoșe, și un elev care primise de la învățătoare poruncă să facă o faptă bună trăgea de doamnă: „Hai, doamnă, că te trec eu strada, te trec eu strada!”. „Stai, stai”, zice doamna, „că eu nu vreau să trec strada”. Nu-i bruscați pe cei care nu vor să treacă strada, lăsați-i pe partea lor de stradă. În timp, Hristos va trage pentru fiecare special câte o trecere de pietoni de pe o parte pe alta la momentul potrivit. *Keep calm!*

D.B.: Anul acesta am avut bucuria de a merge pentru a treia oară la Muntele Athos și m-am nimerit pe vaporul care ducea de la Ouranopoli către Mănăstirea Vatopedou cu niște tipi din București care nu prea erau duși la biserică, dar au văzut pe *Facebook* că e la modă să mergi în Athos; și le-am zis: „Pai cum, voi mergeți la Athos?”; „Da, frate, mergem să facem și noi niște poze, că am văzut că e arhitectură mișto pe acolo, că e istorie, pentru lucruri de genul acesta și pentru liniștea de acolo”. La întoarcere, după patru zile, pe același vapor eram cu ei și erau așa...

cuminți... și le zic: „Ce ați pățit?”; „Nu știu, ceva s-a întâmplat, ceva ceva, este ceva aici. Mi-am dat seama, aici, la Muntele Athos, că nu există formulă pentru fericire, pentru iubire, pentru emoție, n-am găsit și ceva ne-a schimbat”. Deci e un loc în care îi sfătuiesc pe băieți, pe bărbați să meargă. Mulți din cei care merg acolo ajung cu un bagaj de suferință pentru că poate sunt în ultima încercare pentru a salva pe cineva de la moarte, pentru a ajuta pe cineva, pentru a se ajuta pe ei, și am văzut oameni care s-au schimbat, s-au întors altfel de acolo.

Pr. C.N.: În general, atunci când te schimbi îți cresc aripi; depinde apoi unde zbori cu ele. Într-un astfel de pelerinaj pe Muntele Athos, povesteau doi între ei și era un al treilea foarte tăcut și ceilalți ziceau: „Băi, ai fost la părintele cutare?”; „Nu”; „N-ai încotro, trebuie să mergi neapărat la părintele cutare, la părintele cutare”; iar al treilea spune: „Mă gândeam, slavă Domnului că părintele meu nu e pe listă”. În locurile sfinte mergeți la sfințenie, căutați-L pe Hristos. Athosul de foarte multe ori se poate găsi și într-o biserică

de-a noastră, nu neapărat mică, de lemn, la capătul oraşului; o să vedem cât Athos reuşim să aducem în buricul capitalei ca să le explicăm celorlalţi că unde e Hristos nimeni nu poate sta împotriva noastră; doar unde nu e Hristos nu putem să facem nimic, dar unde e, e mult de lucru. N-aş da nici acum – cu mâna pe inimă vă spun – Voroneţul, Suceviţa şi celelalte mănăstiri pe nici una dintre capitalele lumii. Nu că nu e bună cafeaua – Doamne fereste! – acolo, sau nu avem librării frumoase sau nu sunt muzee, dar aici vorbeşte Dumnezeu, şi când Dumnezeu vorbeşte, toate celelalte şi se par de prisos. Am fost de curând la Fălticeni şi, vă rog eu mult, mergeţi să vizitaţi Muzeul Irimescu, cea mai mare colecţie particulară din Europa care nu este protejată, e incorect protejată de lumea culturală în care trăim. A reuşit un sculptor – care a trăit foarte mult, este adevărat – să pună în piatră, în gips şi în bronz cam toată frumuseţea Bucovinei înviate. Ai noştri, să ştiţi, ai noştri, când făceau şi Irimescu, şi Brâncuşi, şi ceilalţi pe care i-am avut, ei nu pictau doar ce văd, ci şi ce va să vie; aşa şi Catedrala Mântuirii

Neamului, nu e doar ce se vede, ci și ce va să vie, pentru că Biserica nu trăiește pe doi-cinci ani și pe cincinale ca să dea rapoarte la congrese. Trăiește mult mai mult, mult mai departe, mult mai cu adevărat.